

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 10562

гр. София, 26.03.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в закрито заседание на 26.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

като разглежда дело номер **12325** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 6 и чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата. /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Д. Д. Й., [ЕГН], от [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № 23-1139-000222 от 17.11.2023 г., издадена от началник група при ОДМВР К., с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

По делото допълнително е направено искане по реда на чл. 166, ал. 4 от АПК за спиране на изпълнението на допуснатото от закона предварително изпълнение на оспорената ЗПАМ № 23-1139-000222 от 17.11.2023 г., издадена от началник група при ОДМВР К..

Съдът с определение от 10.12.2024 г. е отхвърлил искането на Й..

На 12.12.2024 г., жалбоподателят е подал до съда ново искане по реда на чл. 166, ал. 4 от АПК.

Съдът с разпореждане от 04.03.2025 г. е указал на жалбоподателя да уточни дали подаденото от него искане представлява частна жалба срещу определението на съда, или представлява ново искане по реда на чл. 166, ал. 4 от АПК.

С две уточняващи молби Д. Д. Й. в изпълнение указанията на съда заявява, че повторно иска от съда спиране на изпълнението на допуснатото от закона предварително изпълнение на оспорената ЗПАМ № 23-1139-000222 от 17.11.2023 г., издадена от началник група при ОДМВР К..

Искането е процесуално допустимо като подадено от надлежна страна – адресат на наложената принудителна административна мярка, чиято законосъобразност е оспорена по съдебен ред. Разгледано по съществото искането по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК е неоснователно.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.6 ЗДвП, подадената жалба срещу заповедта по чл.171, т.1 от Закона не спира изпълнението ѝ. От своя страна, специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП на заповед по чл. 172, т. 1 от ЗДвП, поради което - приложими са общите правила по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от АПК.

Безспорно, изпълнението на невязъл в сила индивидуален административен акт, допуснато независимо дали по силата на закона или по разпореждане на компетентния административен орган, винаги въздейства негативно върху правната сфера на адресата. Това негативно въздействие подлежи на доказване във всеки конкретен случай в съответствие с нормативно предвидените основания. В тази връзка, оспорващият, който иска спиране, трябва да посочи конкретните вреди, които незабавното изпълнение би могло да му причини по вид, вероятност и значителност. Успоредно с това, следва да се установи и настъпването им с достатъчно вероятна степен.

Така, следва да се отбележи още, че нормативното изискване налага вредите да настъпят в резултат от предварителното изпълнение, а не от самия административен акт.

Съдът приема, че описаните в молбата неудобства – невъзможност да се ползва автомобила при превоз до работното място на жалбоподателя и грижи за възрастен родител, не сочат на възможно настъпване на "значителни и/или трудно поправими вреди" по смисъла на закона. ВАС е имал възможността да се произнесе, в аналогичен контекст, приемайки, че дори да се приеме, възможността на жалбоподателя да се причинят вреди от невъзможността да управлява автомобил, то тези вреди не са нито значителни, нито труднопоправими. /в под. см. напр. Определение № 6499 от 2.05.2019 г. на ВАС по адм. д. № 3787/2019 г., VII о., Определение № 10087 от 1.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 7133/2019 г., VII о. и др. /

В процесният казус изложените от жалбоподателя твърдения обосновават наличието на обичайни неудобства от организационен и личен характер, което по никакъв начин не позволява да се установят законово регламентирания условия и предпоставки по чл. 166, ал. 2 от АПК. Липсват и представени конкретни доказателства обосноваващи настъпването на значими или труднопоправими вреди.

Извън това, с настоящото искане не се твърди наличието на конкретни вреди настъпващи в правната сфера на жалбоподателя, а се излагат аргументи относно правната същност на оспорената ПАМ опосредена от наличието на незаконосъобразен АУАН.

Следва да се отбележи, че в рамките на настоящето производство съдът не упражнява контрол за законосъобразност на АУАН, както и евентуално издаденото впоследствие НП.

Мярката по чл.171, ал.1, б. "б" от ЗДвП е мярка, която се прилага не като следствие от съставен акт за установяване на административно нарушение и издадено впоследствие НП, а самостоятелно – с цел за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. И доколкото преустановяването на административните нарушения е една от целите на ЗППАМ, в която хипотеза законосъобразността на АУАН би имала значение, макар и по съществува на главния спор, то напълно равностойна нейна цел е осигуряване на безопасността на движението по пътищата, каквато опасност се презюмира в хипотезата на чл.171, ал.1, б. "б" от ЗДвП.

Способът по чл.166, ал.4 от АПК е способ за защита на жалбоподателя с оглед значимостта на вредите, които същият търпи от предварителното изпълнение и преценката за несъразмерност на същото с оглед тези вреди, през призмата на неговото индивидуално положение, което законодателят допускайки предварително изпълнение на определен вид мерки не може и няма как да предвиди и отчете. В този смисъл предмет на анализ в производство е именно индивидуалното положение на засегнатото от мярката лице с оглед проявленията и последиците от действието на предварителната изпълняемост на мярката спрямо него. Това изключва преценката за действието на други, несвързани и непроизтичащи от конкретната мярка последици, а и такива реално не се твърдят.

Така мотивиран и на основание чл. 166, ал. 3 във вр. с ал. 4 и ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 172, ал. 6 от ЗДвП, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на Д. Д. Й., [ЕГН], от [населено място], за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-1139-000222 от 17.11.2023 г., издадена от началник група при ОДМВР К., с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, като неоснователно.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд, в 7-дневен срок от неговото съобщаване.

Препис от определението да се изпрати на страните.